

Trở Lại Giang Hồ

Lão Nhị ngừng câu chuyện. Bầu không khí bên trong ngôi nhà sàn lớn vẫn còn âm trầm, u uất hồi lâu. Ngô Thành Nhân cùng tất cả mọi người đều im lặng nghĩ về vị hiệp khách Đại Việt anh hùng Bạch Diện Thư Sinh Lý Tử Thanh.

Lâu lắm, Lý phu nhân lên tiếng phá tan bầu không khí nặng nề:

– Tình bằng hữu giang hồ của Lý đại hiệp thật là cao thượng. Tình yêu của Phạm nương nương càng được đáng trân trọng xiết bao! Ngẫm mình còn kém đức thua tài chư vị, thật đáng hổ thẹn thay!

Nói rồi Lý phu nhân đưa nhẹ chèo khăn lau nhẹ đôi dòng lệ thảm. Mọi người, ai ai cũng bày tỏ lòng thương cảm xót xa cho hai người chịu bao cảnh gian truân. Một thương về tâm hồn nghĩa khí, một cảm cho nỗi đoạn trường vì duyên phận cơ cầu, đứt điệu thâm thương!

Nhưng... duyên phận cơ cầu hay là điệu thâm thương làm sao sánh được với kiếp lỡ làng hoặc khúc sầu cung oán? Trong những người hiện diện nơi đây, có mấy ai hiểu sâu điều đó? Phải chăng chỉ có Ngô Thành Nhân? Đúng chỉ là chàng mới thấm thía hết mọi nỗi bi ai, thống khổ của một người. Chàng không phủ nhận mối tình chung thủy của Phạm nương nương đối với nghĩa phụ. Song, vị nữ lưu kia dù sao cũng còn được đáp lại bằng tấm chân tình. Điều mà mọi người trên thế gian hằng mong ước. Ấy là niềm hạnh phúc! Và đầu sao đi nữa, Phạm nương nương cũng đã tận hưởng những giây phút hoan lạc thần tiên. Đó cũng là niềm an ủi cho người! Nghĩ đến mối liên hệ mật thiết với nghĩa phụ Bạch Diện Thư Sinh, lẽ đương nhiên Thành Nhân phải có trách nhiệm quan hệ khăng khít với Phạm nương nương và giọt máu của người nữa chứ! Nhưng hiện thời chàng còn nhiều việc phải làm. Trước mắt, chàng nghĩ về một người với nỗi thống khổ trĩu nặng tâm hồn. Người đó không ai khác hơn là hiền muội Kiều Trinh.

Phải! Hiền muội Kiều Trinh! Người con gái và cũng là người bạn của ngày xưa. Một đóa hoa chưa hé nụ, một tâm hồn chưa vướng bụi đời, thế mà... Thế mà nàng sớm phải chịu nghịch cảnh trái ngang, phũ phàng tang tóc. Đã bị phá đi bóng mát cuộc đời, lại còn phá luôn một đời mơ ước! Ôi! Tiếc thương thay một thiên đàng sụp đổ, để lại cho đời vạn cổ sầu đau! Vì thế tình cảm của Thành Nhân dành cho Kiều Trinh là rất đúng. Chàng có bốn phận quan tâm chăm sóc cho nàng. Người đời thường bảo “đêm nằm hơn năm ở”. Hướng chi giữa chàng với Lê gia trang còn nặng nợ nghĩa tình. Vả lại, trong thâm tâm chàng cũng còn một nỗi niềm sâu đậm, song hiện tại rất khó giải bày...

Thành Nhân để cho thân mẫu cùng mọi người hàn huyên tâm sự. Chàng đến bên Kiều Trinh, nâng đôi bàn tay như ngọc chuốt của nàng lên, thốt khẽ:

– Hiền muội! Em có nghe tổ thúc kể về nỗi đoạn trường của nghĩa phụ cùng với người bạn đời chung thủy của người không? Than ôi! Cuộc đời là bể khổ trầm luân mà con người yếu đuối tựa cánh bèo thì làm sao chống lại với muôn nghìn phong ba bão táp. Thế nhưng, đối với chúng ta là những kẻ đã trót sinh ra trong thời ly loạn, thắm thía những nỗi truân chuyên, song không thể nhắm mắt xuôi tay, buông trôi cuộc đời cứ mãi lững lờ chìm nổi. Kiều Trinh hiền muội à! Bao năm qua em đã phải chịu nhiều điều đắng cay, ngang trái, những nỗi ô nhục đã dày xéo tan tác mảnh hồn em. Những biến cố tang thương dập dồn phủ xuống đời em. Đã biến em từ một cô bé ngây thơ hồn nhiên trở thành người cô phụ cần cỗi, héo hon, suốt tháng năm cứ gặm nhấm nỗi u hoài, nhưng hiền muội của ta ôi! Kiều Trinh yêu dấu của ta hãy tin rằng, sau cơn mưa trời lại sáng! Ngu huynh hy vọng từ nay, hiền muội Kiều Trinh sẽ được bù đắp lại bằng tình thương yêu chăm sóc của gia đình. Ngu huynh sẽ thừa cùng thân mẫu để đưa em về Mã Yên Sơn!

Kiều Trinh định rút hai bàn tay về, song không dám làm phật lòng chàng. Nàng có biết bao nhiêu niềm u uẩn chất chứa trong lòng từ bấy lâu nay. Qua những chuỗi ngày lòng quặn đau nhức nhối, niềm tâm sự, nỗi sầu bi, nàng chỉ còn biết gửi đến cho chàng qua từng cơn gió thoảng hay những áng mây trôi. Rồi nghĩ đến thân phận mình, một kiếp hoa khi hương tàn nhụy rữa thì còn gì nữa đâu mà dâng hiến cho chàng? Nàng cúi đầu thổn thức khi nghe xong những tâm huyết của Thành Nhân: “Đại ca ôi! Tiểu muội đâu còn xứng đáng để đón nhận tấm chân tình của đại ca! Nếu có chẳng thì xin hẹn kiếp lai sinh mới đền ơn đáp nghĩa đặng..”.

Nghĩ rồi cứ giọt vắn giọt dài, triền miên không dứt. Thành Nhân nào hiểu thấu tâm trạng của nàng. Lúc này nàng không còn niềm lạc quan như ngày xa xưa nữa. Nàng đang lặn ngụp trong bể sầu tuyệt vọng. Duyên tao ngộ thừa nào nàng đành chôn chặt. Chỉ những khi đối diện với chính mình, nàng mới thoi thóp bằng kỷ niệm xưa... Còn buổi tái ngộ hôm nay? Ôi! Đối với Kiều Trinh là ánh thái dương soi rọi cuộc đời nàng! Nhưng muộn màng thay! Cuộc đời nàng hiện giờ có khác chi một vùng băng giá mênh mông lạnh buốt, ánh nắng chỉ sưởi ấm được có lớp mặt mà thôi... Hương lửa ba sinh tìm trong mộng tưởng. Manh trúc đá vàng chỉ là giấc chiêm bao...

Nhắc lại, Thành Nhân đợi cho bữa tiệc sắp tàn mới đứng lên thừa cùng thân mẫu:

– Thừa mẹ! Xin mẹ hãy rủ lòng thương mà nhận Kiều Trinh hiền muội làm dưỡng nữ. Hoàn cảnh của hiền muội đi bất lắm mẹ ạ...

Nói đến đây chàng bèn đem câu chuyện tang thương của Lê gia trang thuật lại cho thân mẫu và mọi người cùng nghe. Hết thấy mọi người đều bùi ngùi cảm động. Lý phu nhân nước mắt lưng tròng, bước đến ôm chầm lấy Kiều Trinh nức nở, nghẹn ngào thốt:

– Trời ơi! Có ngờ đâu ái nữ của hiền muội ta phải chịu nhiều nỗi khổ đau đến thế! Võ phu nhân với ta là chị em kết nghĩa thâm tình từ thuở bé khi còn sống giữa triều ca! Tội nghiệp lệnh song đường diệt nữ bạc phước vắn phần. Từ nay ta sẽ coi

điệt nhi như con ruột. Ta mong Kiều nhi đừng ty hiềm chi cả. Hãy về Mã Yên Sơn, chúng ta sẽ cùng chia sẻ ngọt bùi...

Vừa nói Lý phu nhân vừa vuốt ve âu yếm Kiều Trinh, tỏ thực lòng thương yêu triu mến. Kiều Trinh sụp xuống lạy Lý phu nhân, gọi bà bằng nghĩa mẫu. Nàng lớn hơn Phương Dung một tuổi nên Lý phu nhân dạy ái nữ của mình ra mắt mà kêu bằng tí tí. Rồi đó, mẹ con anh chị em một nhà sum họp đề huề.

Luôn tiện, Thành Nhân lại thưa lại với thân mẫu:

– Thưa mẹ! Con từ giã bản môn ra đi năm, sáu năm trời với mục đích tìm cha mẹ đưa về để hầu hạ phụng dưỡng. Nay trời đất ngó nghĩ khiến xui cho mẹ con ta được trùng phùng đoàn tụ. Lòng con mừng vui khôn xiết, chẳng biết làm gì hơn ngoài việc đa tạ phật trời thương tưởng. Nhưng, ngẫm lại cũng chưa được toại chí vì thiếu bóng gia gia của chúng con. Vậy đêm nay con cúi lạy xin mẹ cho phép con ngày mai được lên đường bôn tẩu giang hồ để đi tìm thân phụ. Mọi việc ở nhà con xin phó thác cho Phương Dung hiền muội lo toan. Dẫu sao con cũng yên chí rằng, bào muội của con với trình độ võ công thuộc hạng thượng thừa, sẽ chu toàn sứ mạng bảo vệ cho mẹ cùng bản quyền...

Lý phu nhân tần ngần trong khắc giây rồi nói:

– Thành nhi con! Những điều con nói, mẹ thấy chí tình chí lý. Song, hiềm nỗi mẹ chỉ e con còn yếu, không đủ bản lĩnh để đương đầu với kẻ địch. Nếu con có mệnh hệ nào, mẹ biết ăn nói làm sao với chư vị chức sắc bản môn?

Thành Nhân xá nhẹ Lý phu nhân, khiêm tốn đáp:

– Thưa mẹ! Từ hôm rời khỏi Hồng Sa Thiên Văn Các đến nay, con đã được nghĩa mẫu và bào muội của con thay phiên nhau tiếp truyền thêm chân lực. Vả lại, con đã gắng luyện tập mỗi ngày cho nên đến hôm nay con cảm thấy nội lực tăng lên cũng tương đối khá. Hy vọng bôn tẩu giang hồ một thời gian sau, chân nguyên của con sẽ được sung mãn hơn! Xin mẹ chớ nên lo ngại điều gì!

Từ nãy giờ Phụng Liên Thăng Tiên cô im lặng lắng nghe. Bây giờ Tiên cô mới lên tiếng xen vào:

– Thưa tẩu tẩu! Dưỡng nhi nói rất đúng. Nên để cho nó đi tìm gia phụ, kéo người lọt vào tay bọn hắc đạo thì chẳng những quý môn phái lâm vào tình thế khốn đốn mà cả giang hồ cũng chẳng được yên. Vậy ngày mai tiểu muội sẽ ra đi cùng dưỡng tử. Trên bước đường bôn tẩu, tiểu muội sẽ hỗ trợ cho Thành nhi. Bởi vì sở nguyện của nó đồng thời cũng là chí nguyện của tiểu muội từ lâu! Rất mong tẩu tẩu gia cố, an lòng.

Lý phu nhân rất hiểu nỗi lòng của Phụng Liên Thăng Tiên cô, song bà tế nhị ôn tồn nói:

– Tiên cô hiền muội! Cũng bởi ngu tẩu bất tài thấp đức, bị kẻ thù triệt mất võ công, rồi lại bị bức hiếp suốt hai chục năm trời, sống vất vưởng nơi hang ổ kẻ thù, đành ngậm đắng nuốt cay, cam phận tử nhục. Nay lê tấm thân tàn về lại Mã Yên

Sơn, chẳng được tích sự gì, lại còn làm phiền lụy đến những người khác. Hiền muội ôi! Ngày mai, dấn thân vào chốn giang hồ đầy đây cạm bẫy, Thành Nhân nó còn yếu đuối lắm, nên ngu tẩu cũng còn e ngại nhiều điều. Vậy tha thiết mong rằng hiền muội hãy vị tình... Ngô đại hiệp mà bảo trợ che chở cho Thành nhi! Được như thế quả là ân nghĩa rất cao dày!

Nói đến đây Lý phu nhân khom mình xá nhẹ Phụng Liên Thăng Tiên cô một xá. Tiên cô hoảng hốt, lật đặt bước né tránh sang bên đáp lễ lại mà rằng:

– Đại tẩu ôi! Xin đại tẩu đừng làm vậy mà tiểu muội phải đắc tội đó! Việc này là bổn phận của tiểu muội, chứ nào phải chuyện thi ân bố đức đâu!

Trong lúc hai chị em Lý phu nhân nói chuyện với nhau, lão Nhị âm thầm bước ra khỏi nhà. Lão nhờ một tên gia nhân đưa xuống cạnh chiếc xe ngựa đang đặt linh cữu của lão Đại. Bọn vệ sĩ lễ phép nhường chỗ cho lão. Sau khi thấp nắm nhang, lão Nhị quỳ xuống lạy một hồi lâu. Mò mẫm cắm bó nhang vào chiếc đỉnh đồng nhỏ xong, lão ôm ngang linh cữu khóc vùi. Những lời kể lể của lão nghe mới thật là ai oán:

– Đại ca ôi! Khi ra đi đủ mặt bốn anh em. Vượt qua vạn dặm sơn khê, trải hàng muôn nẻo sông hồ, dầm mưa dãi nắng, đồng lao cộng khổ, ngọt bùi đồng hưởng, cay đắng cùng chia!... Rồi đến khi đột nhập vào sào huyệt của kẻ thù. Anh em ta keo sơn như thủ túc thế mà trời lại nở phân ly, đoạn số hết hai người, chỉ còn đại ca cùng ngu đệ. Song le, vẫn không hề nản chí lùi tâm, miệt mài theo ngày tháng. Đến khi gặp được thiếu chủ Ngô Thành Nhân, cùng nhau lập kế tiếp tục vào đến hang ổ bọn ma đầu... Những thưởng phen này mã đáo thành công, chứ có ngờ đâu kẻ thác người mù! Đại ca ôi! Đại ca sao nở đành đi theo lão Tam, lão Tứ, bỏ ngu đệ bơ vơ cô cút giữa trần gian! Nhị mỗ này sống cảnh lẻ loi, chịu sao cho thấu! Ới đại ca ơi! Lão Tam, lão Tứ ơi! Hãy cho Nhị mỗ này theo với!

Than dứt, lão Nhị bèn cởi dải thắt lưng, một mối buộc lên đà gỗ ở mui xe ngựa, còn mối kia gút thành chiếc thòng lọng. Lão chưa kịp tròng vào cổ, bỗng một bàn tay khỏe mạnh nhẹ nhàng giằng lấy. Đồng thời một giọng nói ôn tồn lễ phép, nhưng đầy uy lực vang lên sau lưng lão:

– Lão Nhị Vương Gia! Tổ thúc chớ nên tuyệt tình như vậy! Môn phái Mã Yên Sơn rất cần sự hiện hữu của người. Nếu tổ thúc dứt bỏ cuộc đời, mai hậu có những sự kiện liên quan đến giữa cao thủ võ lâm đối với bản môn thì lấy ai làm chứng? Dù tiểu điệt không dám đứng trên danh nghĩa một vị chưởng môn nhân, song tổ thúc cũng cho phép tiểu điệt với tư cách là người cùng môn phái mà mạo muội khuyến cáo và rất mong người thức tỉnh cho!

Lão Nhị cúi đầu im lặng một lúc rồi mới từ từ ngẩng lên khẽ thốt:

– Ngô thiếu chủ ôi! Lão mỗ đui mù tàn phế thì còn có ích lợi gì cho bản môn đâu! Thiếu chủ cũng biết đó. Trong hàng chức sắc của môn phái Mã Yên Sơn có Tứ Lão Vương Gia, cách đây tám năm đã tuyên thệ trước vong linh Tổ sư cùng nhị vị phó

chưởng môn nhân và hàng nghìn đệ tử bản phái, quyết ra đi để tìm cách giải thoát cho Uyên Ương song hiệp. Nhưng vì sức mọn tài hèn, đã không hoàn thành sứ mạng, mà còn bị thảm hại dưới tay bọn cường địch ma đầu. Vậy thì lão mỗ còn mặt mũi đâu mà trở về bản phái để phục mệnh. Giờ đây duy chỉ còn lại độc nhất một mình lão mỗ trong Tứ Lão Vương Gia. Đã thế lại còn bị tàn tật vĩnh viễn, mất hẳn ánh sáng cuộc đời. Than ôi! Tứ Lão Vương Gia của môn phái Mã Yên Sơn lừng lẫy một thời, nay đành ôm nỗi tủi nhục, dù thác xuống tuyền đài cũng chẳng dám ngó chư vị tiền nhân nữa!

Ngô Thành Nhân trầm ngâm nghe mấy lời bi quan nhụt lụy của tổ thúc. Lòng chàng luống những sầu thương. Nhưng ý chí của một trang hào kiệt giang hồ đã vùng dậy trong tâm hồn chàng, không cho phép chàng buông xuôi. Đồng thời cương vị của một chưởng môn nhân không thể nào ủy mỵ, yếu đuối được. Vì vậy, chàng buộc phải nói với lão Nhị bằng một giọng cương quyết:

– Thôi đủ rồi, tổ thúc ạ! Bây giờ thì tiểu điệt cam thất lễ mà nói với tổ thúc rằng, xin tổ thúc hãy bỏ ngay sự quyết định hắc ám ấy. Nếu tổ thúc còn cố ý chọn lấy cái chết thì ắt hẳn người đời sẽ dị nghị tổ thúc muốn tránh né những nghĩa vụ thiêng liêng mà bản phái đang cần! Còn việc tổ thúc nêu ra lý do mặc cảm khi trở về bản phái, thì tiểu điệt xin hỏi rằng, hiện nay, ai là người lãnh đạo cao nhất ở môn phái Mã Yên Sơn? Có phải chính là tiểu điệt hay không? Chưởng môn nhân của bản phái lúc nào cũng trân trọng và kính mến tổ thúc. Cho dù tình thế có biến đổi, hoàn cảnh có tang thương đến mức độ nào thì đối với tiểu điệt, tổ thúc vẫn xứng đáng là một trong những bậc tiền bối của môn phái Mã Yên Sơn. Vậy thì tổ thúc chẳng nên quản ngại và tỏ ra bứt rứt trước nghịch cảnh làm chi!

Những lời khẳng định của vị chưởng môn nhân trẻ tuổi đã tác động mạnh vào tâm hồn lão Nhị. Qua giây khắc thẫn thờ ngơ ngẩn, lão tỏ vẻ bối rối vô cùng. Để khóa lấp sự đột biến trong lòng vị tổ thúc đáng thương, Thành Nhân bèn choàng tay dìu lão lên nhà.

* * *

*

Sáng hôm sau, Thành Nhân cùng nghĩa mẫu chuẩn bị ra đi. Trong khi đó bọn mã phu, vệ sĩ và đám gia nhân cũng lục tục thu xếp hành lý, ngựa xe. Thành Nhân cho gọi Phương Dung đến. Chàng dặn dò bào muội của mình thật kỹ. Nhất nhất mọi việc, Phương Dung đều răm rắp tuân hành lệnh huynh. Sau đó, Thành Nhân lại gặp riêng Kiều Trinh để ngỏ lời tạm biệt. Kiều Trinh nước mắt chan hòa. Nàng quỳ dưới chân chàng, run giọng thốt:

– Đại ca ôi! Hôm nay đại ca lại từ biệt ra đi, biết đến bao giờ đại ca mới trở về cố cảnh? Đấy gấm ngày nọ đại ca đã tin tưởng giao cho tiểu muội chẳng biết vật gì bên trong, song lại nghĩ là đối với đại ca thật vô cùng quý giá, nên chi tiểu muội cất

giữ thật kỹ. Nay xin trao lại cho đại ca... Trước khi chia tay, tiểu muội chẳng có gì hơn là kính chúc đại ca thượng lộ bình an và ngày đêm sẽ cầu nguyện trời Phật luôn độ trì cho người được gặp nhiều may mắn!

Thành Nhân cảm động đỡ nàng đứng dậy mà rằng:

– Hiền muội! Trong đây gấm này có một bức thư vô cùng quý giá. Đó là bức huyết thư của nghĩa mẫu Trần Tiểu Phụng để lại cho ngu huynh! Trong khi sa vào tay Giang Tây Song Ma nếu hiền muội không kín đáo thì bức thư này đã bị thiêu hủy rồi. Nay kỷ vật của nghĩa mẫu còn đây, ngu huynh vui mừng vô hạn và cảm ơn hiền muội thật nhiều!

Kiều Trinh định trao tiếp viên hồng ngọc mà xưa khi còn bé chàng đã tặng cho nàng. Thành Nhân lắc đầu bảo:

– Đây là vật kỷ niệm của ngu huynh mong hiền muội nên giữ bên mình để đánh dấu ngày ngu huynh còn sống tại Lê gia trang. Còn chiếc vòng ngọc, hiền muội hãy trao lại cho ngu huynh, để những khi cảm thấy cô đơn, ngu huynh sẽ ngắm nó mà nhớ về người em gái thân thương ngày nọ...

Nghe qua những lời Thành Nhân vừa nói, Kiều Trinh xúc động tận tâm can. Nàng xao xuyến nhủ thầm trong bụng: “Ôi! Đại ca thật là dạt dào tình cảm! Sự niềm nở và lòng quảng đại của người đã gieo vào tâm hồn ta một niềm lạc quan mới mẻ! Ta hy vọng một ngày nào đó sẽ rửa được mối gia cừu!” Nghĩ rồi rút rề lấy ra chiếc vòng ngọc quý trao lại cho chàng.

Thành Nhân đi đến trước mặt thân mẫu và lão Nhị thúc để lạy chào từ giã. Mẹ con bịn rịn một lúc Thành Nhân quay qua ôm chầm lấy lão Nhị. Chàng không cầm được nước mắt:

– Tổ thúc ôi! Tiểu điệt mong rằng, sau khi về lại Mã Yên Sơn, tổ thúc nên gần gũi thân mẫu và hiền muội Kiều Trinh để sớm hôm bầu bạn đỡ buồn. Vả lại, xin người cũng nên thường xuyên quan tâm nhắc nhở Phương Dung. Bởi vì tiểu điệt biết tính khí của bà muội thường hay bốc đồng. Trong lúc nhất thời ít nhiều nó còn bị ảnh hưởng cái tư cách của bọn ma đầu Tứ Hải Đại Mông bang. Tiểu điệt rất mong tổ thúc cùng chư vị chức sắc bản môn kiên trì uốn nắn bà muội Phương Dung, để nó chóng trở thành một con người chân chính!

Lão Nhị cảm kích vô ngần. Đôi hốc mắt sâu hoắm của lão nhìn vào côi hư vô, đôi bàn tay nhăn nheo vuốt ve tấm lưng chàng. Giọng lão tuy chậm rãi nhưng đầy cảm động:

– Ngô thiếu chủ ạ! Tấm lòng của thiếu chủ, lão mỗ đây đã trông thấy rõ. Những điều chỉ giáo vừa rồi, lão mỗ xin tuyên hứa với thiếu chủ sẽ không hề xao nhãng! Mong thiếu chủ hãy yên tâm!

Nói rồi lão Nhị buông chàng ra, cung tay xá dài một cái. Chàng vội vàng bưng lấy đôi bàn tay lão, cả mừng thốt:

– Thưa tổ thúc! Bây giờ thì tiểu điệt hoàn toàn yên chí. Xin đa tạ tổ thúc!

Trong lúc chàng nói chuyện với lão Nhị thì Phụng Liên Thăng Tiên cô cũng lưu luyến chia tay cùng Lý phu nhân. Hai người bày tỏ cùng nhau bằng những lời thân ái. Lý phu nhân bồi hồi rơi lệ, làm cho Phụng Liên Thăng Tiên cô không khỏi sụt sùi.

Giờ khắc chia tay thật buồn cảm động. Những giọt nước mắt tuôn trào thấm ướt bờ mi. Tay trong tay không đành thả vôi. Mặt đối mặt chẳng nỡ lìa ngay! Con tào hóa lá lay, đôi đường đôi ngã. Kẻ phiêu lưu giang hồ, người về lại cố hương. Bao nỗi nhớ niềm thương, bao tình sâu nghĩa nặng. Lòng ai không đau quặn giữa giây phút chia tay?

Thế rồi Thành Nhân cùng nghĩa mẫu chia tay mọi người, từ tạ ra đi.

* *

*

Ngày thứ, Phụng Liên Thăng Tiên cô cùng Ngô Thành Nhân đi đến một thị trấn đông dân. Thành Nhân nói với nghĩa mẫu của chàng:

– Thưa nghĩa mẫu! Để dễ bề dò la tin tức phụ thân con, ta nên tìm một quán trọ, trước là tiện việc nghỉ ngơi, sau nữa nơi đây có kẻ lui người tới, ta sẽ nghe ngóng rất thuận lợi!

Phụng Liên Thăng Tiên cô tán thành ngay ý kiến của chàng. Hai người tìm được một khách điểm tương đối khàng trang sạch sẽ. Sau khi cất gọn hành trang, khóa trái cửa phòng, hai mẹ con chàng bèn bước sang tửu quán sát kế bên. Thành Nhân gọi tửu bảo mang ra hai phần cơm. Phụng Liên Thăng Tiên cô kín đáo quan sát chung quanh. Quán ăn này lớn nhất nhì thị trấn cho nên phòng ốc rộng rãi lịch sự. Khách khứa ra vào tấp nập. Đại đa số thực khách là đám thương nhân mua bán gần xa hoặc bọn cao thủ giang hồ rày đây mai đó. Hiếm khi có mặt những người dân sở tại, ngoại trừ bọn quan binh Mông Cổ đang đồn trú quanh vùng. Thỉnh thoảng chúng lại kéo đến ăn uống phá phách đã đời rồi mới chịu tháo lui. Phụng Liên Thăng Tiên cô chỉ quan tâm đến đám thực khách thuộc giới cao thủ võ lâm mà thôi. Rải rác quanh phòng từng nhóm cao thủ năm, ba người vừa ăn uống vừa chuyện trò nho nhỏ. Chợt, Phụng Liên Thăng Tiên cô chú ý đến một người đang ngồi nơi bàn bên trái quay lưng lại phía bà, đối diện với bốn gã hán tử xa lạ. Người này vận gấm bào, lưng mang Hàn Nguyệt bảo kiếm.

Phụng Liên Thăng Tiên cô nháy mắt cho Thành Nhân rồi hạ thấp giọng nói nhỏ với chàng:

– Thành nhi! Con có biết lão già ngồi bên bàn phía tả của ta là ai không?

Thành Nhân lắc đầu thốt khẽ:

– Dạ không!

– Cổ Đại tiên sinh – Giáo chủ Thiên Tê giáo đó! Suyt! Nghe nào!

Thành Nhân bèn dỏng tai chú ý lắng nghe. Bấy giờ nơi bàn bên tả, tuy cách xa bốn bước dài song chàng vẫn nghe lão già nói nhỏ với mấy lão kia:

– Theo như chỗ ta biết thì Đại Thủ Ma Vương lợi dụng trong lúc Hỗn Thế Tà Thần bận giao đấu với Bạch Diện Thư Sinh Lý đại hiệp đánh cắp pho Ngô Vương bí lục sống! Nhưng một thời gian ngắn sau đó, bọn cao thủ võ lâm hay được tin này bèn hè nhau kéo đi tìm lão Ma Vương và thế là những trận lưu huyết liên tục diễn ra, mục đích của chúng cố chiếm đoạt cho bằng được pho võ lâm chi bảo.

Một gã hán tử rụt rè hỏi rất khê:

– Bẩm giáo chủ! Nói vậy, hiện nay Ngô Vương bí lục sống đang về tay ai? Người đó hiện giờ ở đâu ạ?

Cổ Đại tiên sinh hạ giọng thật thấp, Thành Nhân cố gắng lắng mới nghe được:

– Bang chủ Bang Khất Cái Đào Gia Truật!

– Thưa giáo chủ! Hiện giờ ông ta đang quản hạt vùng Giang Bắc?

– Đúng vậy!

Thành Nhân vừa nghe lão già xác định xong xảy thấy bọn cao thủ võ lâm ngừng ngay việc ăn uống. Bọn họ rào rào đứng dậy lẳng lặng rời khỏi phòng, sau khi đặt những đỉnh bạc rỗng để lại bàn cho chủ quán. Trong lúc tữu bảo dọn thức ăn đến đặt tại bàn mình, Thành Nhân thấy mấy gã hán tử ngồi ở bàn bên kia biến hẳn sắc diện. Một gã nhíu mày thốt:

– Thì ra từ nãy đến giờ bọn cao thủ võ lâm nghe lén chúng ta! Có lẽ bọn họ đi Giang Bắc thì phải!

Lão già gật đầu điềm đạm:

– Đúng vậy! Nhưng ta biết rõ, bọn này chẳng đáng là đối thủ của đám hành khất kia đâu! Đừng hòng!

Hai mẹ con thản nhiên ngồi lại ăn uống như chẳng có việc gì xảy ra. Tuy vậy, trong đầu Thành Nhân đã nảy ngay một ý niệm kể từ lúc nghĩa mẫu báo cho chàng biết lão già kia là giáo chủ Thiên Tề giáo Cổ Đại tiên sinh. Trong lúc đó, Cổ Đại tiên sinh cũng điềm nhiên uống rượu như thường, chẳng màng chú ý đến những người chung quanh.

Hai trong bốn gã hán tử ngồi đối mặt phía Thành Nhân. Một gã hơi nghiêng đầu xuống lấy tay che miệng, nói khê:

– Quái! Những tay cao thủ kia đều đi ngay sau khi nghe chúng ta nói, còn hai nhân vật này xem ra vẫn điềm tĩnh lạ đến thế? Có lẽ trình độ võ công của họ kém lắm thì phải?

Người ngồi cạnh lắc đầu:

– Lời của Tàn huynh không đúng! Tiểu đệ dám cả quyết rằng võ công của họ, bốn anh em ta chẳng phải là đối thủ đâu!

– Dương đệ sao tự ti đến thế? Theo thiên ý của ta thì phàm người đời ai mà chẳng tham lam? Nếu họ có nội lực cao cường thì dứt khoát đã nghe hết những điều chúng ta vừa nói. Mà sau khi nghe, đố ai vẫn còn cứ tự tại được cho. Giả họ nghe xong mà không dám đi, ắt cũng phải dao động một tí chứ? Đẳng này họ như kẻ điếc chẳng nhúc nhích gì cả?

Nghe xong câu nói này, Thành Nhân suýt nữa bật lên tiếng cười khẩy. Phụng Liên Thăng Tiên cô trên môi điểm phốt nụ cười. Bà đưa mắt nhìn chàng hàm ý bảo cứ việc thản nhiên. Thành Nhân đáp lại bằng ánh mắt tuân phục. Hai người ăn uống gần xong, xẩy nghe có tiếng lao xao ngoài cửa quán. Bọn người của Thiên Tề giáo quay mặt ngó ra xem! Duy có lão già là vẫn ung dung ngồi rung đùi, tay đánh chén.

Bấy giờ, từ ngoài cửa quán xông xộc vào một gã đại hán mặt mày bặm trợn, đi theo sau hàng chục tên cao thủ, đứa nào trông cũng hung bạo như cọp beo! Gã đại hán mình cao tám thước mọc, vận đồ chèn màu xanh sậm, lưng mang song đao. Hấn quét nhãn quang ngó quanh khắp phòng làm cho đám thực khách thương nhân run lên bần bật rồi cất giọng như lệnh võ gọi to:

– Chủ quán đâu? Mau đem rượu thịt ra đây hầu bọn ta xem nào!

Từ hồi sớm đến giờ Thành Nhân mới thấy gã chủ quán xuất hiện. Gã khúm núm rụt rè cong lưng lễ phép thốt:

– Dạ!... Bẩm đại nhân, có ngay! Có ngay ạ!

Rồi gã quay lại hối thúc tũu bảo mau lau bàn dọn ghế. Đám thực khách lấm lét vội vàng trả tiền chủ quán rồi rút lui có trật tự. Ánh mắt ngồi lửa của gã đại hán chợt dừng lại ngay lão già giáo chủ Thiên Tề giáo. Hấn gằn giọng:

– Này, lão già kia! Lão có biết kẻ nào đang xuất hiện nơi đây không mà cứ điềm nhiên ngồi uống rượu, lại còn rung đùi nữa chứ?

Lão già giả lơ không thềm đáp. Gã đại hán cả giận hất hàm ra hiệu cho bọn tay chân:

– Chúng bay hãy đến dọn ngay “đống rác bẩn” ấy cho ta!

Bọn thuộc hạ của hấn “dạ” ran. Chúng vừa tính nhào đến hất đổ bàn rượu mà lão già và bốn gã hán tử đang ăn uống, lập tức mấy bàn tay đồng loạt hất ra những luồng kinh lực rất dữ dội. Bọn thuộc hạ của gã đại hán té nhào vào một đống. Chúng vừa rên la vừa chửi thề inh ỏi. Gã đại hán đá vào mông một tên thuộc hạ đứng gần, quát:

– Chúng bay là đồ ăn hại! Cả một đám mà thua bốn thằng tiểu tử kia ư?

Lúc này một trong bốn gã hán tử mới đằng hắng rồi cất giọng lạnh lùng nói:

– Người sai đám chuột nhất này lại nộp mạng cho bọn ta đấy phỏng? Nội cái tội của người dám xúc phạm đến giáo chủ, bọn ta chưa nói đến, giờ lại còn xúi dục bọn tay chân đưa đầu vào lửa nữa à? Hừ! Người có ngon, hãy chờ bọn ta ăn uống xong xuôi rồi bước ra đấu thử vài mươi hiệp cho biết tài cao thấp!

– Câm ngay! Nhà người chọc giận đến Hắc Long Song Dao Kha Ngột Tân thì nhà người phải chết!

Tiếng “chết” vừa thoát ra khỏi mồm hắn cùng lúc hai luồng ánh sáng xanh lè bắn xẹt về phía bàn ăn của bốn gã hán tử. Nhưng, hai tia sáng nọ vụt tắt ngay khi vừa bay đến cạnh bàn đồng thời lại nghe vang lên hai tiếng “tách, tách!”. Ngó lại, rõ ràng hai mũi phi tiêu vừa rơi xuống nền nhà! Gã đại hán vừa tự xưng là Hắc Long Song Dao Kha Ngột Tân thấy mình xuất thủ đã bị đối phương cản trở một cách dễ dàng, hắn bèn lồng lên cuồng nộ thét lớn:

– Khá lắm! Các người hãy thử đỡ tuyệt chiêu “Lôi âm thần đao” của ta xem có nổi không cho biết!

“Soạt, soạt”! Đôi thanh Hắc Long đao đã nằm gọn trong hai bàn tay của hắn. Từ nơi bàn ăn, bốn gã hán tử bật đứng dậy. Thành Nhân bấy giờ mới có dịp nhìn rõ bốn tay cao thủ thuộc hạ Thiên Tề giáo. Gã nào cũng vận phục màu vàng, trên lưng mỗi người đều giắt theo cặp giản sắt. Chàng nói thầm trong bụng: “Ô! Đúng rồi! Trước đây trên giang hồ ta có nghe nói Thiên Tề giáo ngoài Nhị Thập Tôn Giả ra, còn có bốn tay đại cao thủ chuyên sử dụng giản sắt lập thành trận đồ bát giản lợi hại vô cùng, nay mới thấy rõ. Chẳng biết võ công của bọn này trình độ đến đâu? Cứ xem lão giáo chủ vẫn tỏ thái độ ung dung tự tại, ắt hẳn bốn tay này nội lực chẳng phải tầm thường”. Nghĩ rồi đưa mắt lạnh nhìn cuộc ẩu đả sắp sửa xảy ra. Trong khi đó bọn thuộc hạ của Hắc Long Song Dao đều dạt cả ra tứ phía chờ đợi. Một gã lớn tuổi nhất trong bọn bốn tay cao thủ áo vàng rút đôi giản sắt ra trước tiên, đồng dục nói:

– Người là Kha Ngột Tân, con trai của Kha Ngột Bật – phó bang chúa Tứ Hải Đại Song Bang đấy ư? Người sở trường về bí pháp “Lôi Âm thần công”, vậy hãy giao thủ với “Bát giản thiết xa luân trận đồ” của bọn ta xem!

Nói xong, gã đưa chân gạt phắt chiếc bàn kế bên bay vào tường vỡ nát. Cả bốn gã đồng loạt quay lại gập mình đánh lễ lão giáo chủ một cái rồi mới giăng ra bốn mặt đối diện với Kha Ngột Tân. Gã đại hán đã vận chân nguyên xong, không để cho bốn tay cao thủ nọ có thời giờ bủa ra trận thế. Hắn thốt lên một tiếng, cùng lúc vũ lộng song đao thi triển tuyệt chiêu liền. Bốn tay cao thủ của Thiên Tề giáo trở thành bốn bóng nhân ảnh màu vàng và những cặp giản sắt nhanh như chớp đỡ gạt hàng loạt bóng đại đao, đồng thời cũng đón đỡ luôn hàng chục món kinh khí từ ngoài ập vào.

– Chát chát chát chát chát! Xoảng... chát...

Chỉ chớp mắt sau, cuộc giao tranh trở nên vô cùng ác liệt.